

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“.

Opravištvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Ruski narod in jugoslovanski boj.

Iz Peterburga. 13. sept. [Izv. dop.]

Preobrat v javnem mnenju angleškem proti Turčiji je vzbudil pri nas veliko zadovoljstvo in se smatra kot živ dokaz, da je Turčija uže tako gnjila, da jo začenjajo zapuščati celo njeni najstarejši in najzvestejši prijatelji. Ker so k temu ugodnemu prevratu najbolj pripomogle londonske „Daily News“ s svojimi dopisi o turških zverstvih v Bulgariji, nasvetujejo moskovske „Sovremenija Izvestja“, da se naj pohvalno in zahvalno pismo pošlje temu časniku. Ruski listi so to tudi storili in adresa je uže odšla.

Ostanejo zdaj samo še Magjari in nemško-judovsko časnkarstvo, ki s peklenskim veseljem gledajo in odobravajo iztrebljevanje Slovanov v Turčiji.

No, Rusija se bode malo zmenila za lajanje te svojati in kakor dozdej tudi zanaprej odločno branila svoje brate na balkanskem polotoku. Vlada in narod sta zdaj jedina, če prav je ruski narod za par korakov naprej vladnim potezam, in bi želel, da se jedenkrat vse to diplomatiziranje opusti ter namestu s peresom reši z mečem orijentalno vprašanje.

V tem pa se neprenehoma vrši nabiranje denarjev za slavjanske brate in vsak dan se odpeljejo ruski prostovoljci, da prelivajo svojo kri za svobodo Slavjanov. Znani slavjanofilski profesor Miler je zložil pesem ruskim prostovoljcem, katere konec se glasi:

O, da h anit vas Providjénje
I v bitje duh vaš ukrjopit:
A k vam ot nas blagó slovenje
S molitvoi toploi poletit:

Da ne naprasno (zastonj) krov svjataja
So slavo obagrit (okrvavi) Balkan,
Da vozsjajet zolotaja
Zarja svobodí dlja (za) Slavjan!

Veliki sejm v Nižjem Novgorodu tudi letos nij zaostal za prejšnjimi leti. O velikanskim prometu na tem sejmu, na katerem se tu ob evropsko-azijatske meje zbirajo kupci iz cele severne Azije in Evrope, se lahko sodi po ogromnih svotah, katere se tu za razno blago premečejo. Celi denarni premet je letos dostigal do 350 milijonov rubljev, posameznim agentom je ostal dobiček od 200 tisoč do 300 tisoč, da, tudi do pol milijona rubljev. Ob koncu sejma se je začelo nabirati v prid Slavjanov in trgovci so sklenili, da hočejo na svoje stroške organizovati četo prostovoljcev v številu tisoč mož z naslovom „nižegorska družina“.

Car Aleksander se je odpeljal iz Varšave v Livadijo na krimskem polotoku, kder cesarica uže dalje časa biva. General Ignatjev je tudi odšel k carju v Livadijo, da dobi svoje inštrukcije, potem pa se vrne v Carigrad. V tem imenitnem trenutku je res treba, da je ruski poslanec na svojem mestu.

V Varšavi je car podpisal ukaz, da ima s 1. septembrom ponehati „kancelarija po djelam Carstva Poljskago“. Ta urad je bil tako rekoč poslednji reprezentant samouprave poljskega carstva. Odslej izgine oficijalno poljsko carstvo in govori se le še o zapadnih gubernijah. „Poljska država,“ tako govori „Novoje Vremja“ o tem povodu, „v smislu politične jedinosti, kder je manjšinstvo poljskega naroda, opirajoča se na inozemska religiozna

in državna načela, gospodovalo nad ogromno večino ruskega in litavskega plemena, je zdaj doživelo svoj zgodovinski krog delavnosti. Sedanje preobrazovanje izključuje samo ime Poljsko iz čisla posebnih državnih jedinic. A to ne znači, da narodu poljskemu grozi kakasi bodi opasnost zatiranja ali nasilne rusifikacije nekoliko milijonov naseljenja, imajočih slavne zgodovinske spomine, svojo literaturo in mestjanstvo. Nasproti, mi smo uverjeni, da v bodoče, v tesnej zvezi z mogočno slavjansko državo, katera daje dovoljne materialne in duševne pogoje za mirni razvoj, poljska narodnost obrani te iz svojih plemenih posebnosti juridičnih in kulturnih, katerih sušestvovanje nij protivno velikej slavjanskej zadači slavjanske Rusije.“ — Naj bi vendar jedenkrat Poljaci se začeli čutiti Slovane, pa bodo imeli dovolj naravnih zaveznikov v Slovanstvu.

Jugoslovansko bojišče.

Vladnih poročil srbskih o bojih okolo Aleksinca in Deligrada tudi denes še nij. „N. W. T.“ ima pa 16. sept. sledeče poročilo iz Belgrada: „Včeraj je bil pri Aleksincu in Deligradu oster boj. Govori se o tem, da je velik del turške vojske obkoljen in da se je močnim srbskim oddelkom posrečilo Turkom za hrbet priti. Če ravno do zdaj posameznosti še nijso znane, toliko je uže gotovo, da so Turki bili močno tepeni.“ Bog daj, da bi se ta vest skoraj iz srbskega vladnega in zanesljivega vira potrdila.

Iz Belgrada poroča „Pol. Corr.“, da je zopet 50.000 pušk prišlo od rusko-rumunske meje. Tudi 4. baterije Krupovih kanonov

Listek.

Pomladanski valovi.

(Roman, spisa Ivan Turgenjev; poslovenil dr. Maks Samec.)

XL.

(Dalje.)

— „Hotela sem ubežati zahvali. Kdor se meni zahvaluje, uniči zadovoljnost. Jaz nijsem tega storila zaradi zahvale, ampak zaradi sebe. Kako se mi on sme zahvaliti? Jaz nijsem slišala, kar ste me vprašali.“

— „Vprašal sem vas . . . hotel sem vedeti, zakaj ste vi denes tako veseli?“

— „Veste kaj,“ reče Marija Nikolajevna: ali ga zopet nij poslušala, ali pa nij za potrebno izpoznala odgovoriti mu. — „Meni je strašno zopern lakaj za nama, ki morda misli le na to, kedaj se vrnem proti domu. Kako bi se ga iznebila?“

— Ona vzame hitro zapísno knjižico iz torbice. — „Poslati ga v mesto nazaj? . . .

Ne . . . To ne gre. A! kaj je tam-le? Trakterija?“

— Sanin pogleda, kamor je ona pokazala. „Da, trakterija.“

— „Nu, prav dobro. Porečem mu ostati v krčmi in piti pivo, dokler se povrneva.“

— „Pa kaj si bo mislil?“

— „Kaj nama za to mar? Še mislil ne bo, ampak pil rajše pivo. Nu, Sanin, naprej v dirku!“

Ko prideta do krčme, pokliče Marija Nikolajevna lakaja in mu pove svoj sklep. Lakaj, človek angleškega pokolenja in angleškega temperamenta, podnese molče roko k ščitu svoje čepice, skoči s konja in ga prime za brzde.

— „Nu, zdaj sva — proste ptice!“ vsklikne Marija Nikolajevna. „Kam hočeva jezdit — na sever, na jug, na iztok, na zapad? Glejte, — jaz sem, kakor ogerski kralj pri kronanji (ona pokaže s paličico na vse štiri strani sveta). Vse je naše! Ne, veste kaj: vidite tam lepe

gore — in kak les! Pojdiva tja v gore, v gore!“

„In die Berge, wo die Freiheit thront!“ Marija Nikolajevna se obrne s ceste in skače po ozkej, mehkej poti, katera je zares navlašč peljala proti goram. Sanin skače za njo.

XLI.

Pot se je polagoma izpremenila v stezico in na konec čisto izginila prerezana rovom. Sanin je svetoval vrniti se, Marija Nikolajevna pa reče: „Ne! jaz hočem v gore! Pojdiva naravnost, kakor letajo ptice,“ in prižene svojega konja, da preskoči rov. Unstran rova se je začel log, izprva suh, potem vlažen, potem uže celo blaten: voda je curljala povsod in zbirala se v lužah. Marija Nikolajevna je peljala konja navlašč po teh lužah, hohotala in trdila: „Učite se!“

— „Ali veste,“ vpraša Sanina, „kaj pomeni poželjenje imeti po iskrah?“

— „Vem,“ odgovori Sanin.

— „Moj ded je bil ljubljenik psov,“ na-

so mej potom. Na Drino se vedno pošilja več vojske. Tudi dve bateriji so se odpeljali tija.

Da se slabo Turkom godi, vidno je iz tega, da je Kerim-paša Černajeva prosil 48 ur premirja, a Černajev mu ga nij dovolil.

Maše Vrbice črnogorska legija „jataganicev“ je uže 1500 mož močna. Tudi Rusi vstopajo.

Turki so dobili iz Sofije pred Aleksinac 38 bataljonov nove vojske. Ta pa je sestavljena iz malo izurjenih vojakov. — Tudi Černajev je dobil podpore, ker je od Drine vzel, kar je mogel Alimpičeve vojske.

Piše se dunajskemu vladnemu listu, da je res, ka so Turki popustili Zajčar in se umaknili. Ker od tega kraja nij bilo nič o boji slišati, morali so posebni vzroki Osman-pašo prisiliti, da je to mesto popustil, to se ve, da je to mesto prej požgal. Okolo Zajčara so Čerkezi požgali 68 vasij, to je jedin vspeh turškega vojevanja ob Timoku. Ker so Turki tukaj jako demoralizirani, bodo jih Srbi zdaj brzo napadali. Turki nemajo kaj jesti. Od tukaj se poroča, da turška armada nij zmožna, da bi zimsko vojevanje prenesla.

Z bojišča črnogorskega se poroča, da je 14. t. m. napalo več turških bataljonov Črnogorce na Grahovačkem brdu. Dež je lil, vendar se je živo streljalo, nazadnje pa je ploha boju konec storila in Turki so se v svoje šance vrnili. — Črnogorski knez je z 12.000 možmi v Danilovgradu in čaka Derviš-pašo. Muktar je pa blizu Grahovega obkoljen in bo težko ušel.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. septembra.

Iz Hrvaškega se poroča: 16. t. m. je bil urednik „Graničarja“ Pavlovič v Petrinji obsojen na 3 mesece ječe in 200 gld. izgube kavcije.

V saboru 16. t. m. je rekel Subotić: Hrvatski poslanci ne morejo v Pešti nič koristiti, ker so po nagodbi vse važne posle izročili Magjarom.

V **Pešti** se denes vrši tožba zoper dr. Miletića, ki je tožen, da je ogersko državo v nevarnost deval, veleizdajeval, k nepokorščini do vlade ščuval itd. Radovedni smo na izid te magjarske justicije.

Vnanje države.

Rusija bode, tako se baje v diplomatskih krogih govori, velevlastim predložila, naj se turške provincije vojno zasedejo, ako se porta brani premirje narediti; če velevlasti ne bodo zadovoljne, bode Rusija na svojo pest delala in Bulgarijo zasela.

Iz **Rumunije** poroča dunajsk vladni list, da vlada povsod nered in pravna negotovost. — Oficijozni listi ostro pišejo (pa samo pišejo) proti Turčiji, katera je baje Rumuniji nastop Hamida na vlado tako korporalsko naznanila, kakor kacemu svojemu paši. Ti Rumunci, ki se dan denes tako strahopetno obnašajo, ne zaslužijo boljsega ravnanja.

Turki se boje evropske konference, ker bi tam še vse druge reči na vrsto prišle, kakor Srbija in Črna gora. — Preko Berlina se javlja, da se turški sultan brani mirovne uvete ponižati, da si sami turški državniki izpoznavajo, kako neumno je, da Turki terjajo one tvrdnjave, katerih v Srbiji niti osvojili niso.

Glasi **italijanske** vlade „Dritto“ v Rimu piše: „Evropa je prav jasno povedala, da želi konec turško-slovanske vojske, ker groznosti in barbarstva turške vojske pogublja in izprevida njeno nevarnost.“ Na dalje pa hoče „D.“ naj se reši orijentalno vprašanje radikalno in naravno, da ne bode zopet novih vojsk.

Angleški bivši minister Gladstone zopet v „Times“ priobčuje pismo, v katerem pravi, da je silno treba, da se skliče v izredno sejo angleški parlament. — „Times“ pravijo, da od vseh mirovnih uvetov, ki so jih Turki postavili, more Evropa samo peti sprejeti, zidanje železnice od Aleksinca do Belgrada, družihne.

Bismarkov organ „Nord. Allg. Ztg.“ pravi: „Ker je porta tako brez mernih uvetov miru postavila, naznanila je velevlastim svojo protivnost in za to so vlasti vseh obzirov do nje odvezane, katere so dosedaj iz vzrokov politične delikatose še pred očmi imele.“

Dopisi.

Iz Krškega 16. sept. [Izv. dop.] (Pogreb grofa Auersperga.) Naše Obsavje ima par lepih krajev in mej temi kakor idila ležeči turnski grad, posestvo umrlega grofa Ant. Auersperga. Pol ure je od našega mesta oddaljen ta grad, par streljajev od Leskovške vasi. Narava tam je krasna: hrib in gaj, v vzožji ravno polje s srebrnim pasom Savskim ter gozdatimi, visocimi hribi hrvaških gorá. V tej okolici preživel je Anastazius Grün, ali grof Auersperg, po ljudstvu našem Turnski grof imenovan, kojega truplo se

je denes iz Gradca na železniško postajo v Vidmu pripeljalo, leta mladosti in najlepše ure življenja in v tej okolici počivati v večnem miru, bila mu je slednja želja. Ne v velicem mestu, mej gorami in gozdi krasne domačije si je rakev izbral. Bilo je to pač domotožje, želeče domov, v rojstveni kraj.

Denes ob 3. uri po polu dne vršil se je spreved od Videmske postaje v Leskovec. Bil je ta spreved lep. Mrtvaški voz graškega mrtvaškega društva bil je ves pokrit z vencí in napisanimi trakovi. Se ve da slovanskega napisa na nobenem nij bilo; „Neue Freie Presse“ pač je poslala svojega. Ljudij se je nabralo veliko; mej njimi je bil videti menda ves vladni ljubljanski aparat in zraven notabilitete in kapacitet, kakor so: Dornik, z zastavo nemških telovadcev, Dreo, Dežman nij smelo manjkati in tudi filharmonično društvo je poslalo zastavo brez pevcev. Naša meščanska garda, z znanim davk. kontrolorjem, vitezom Franknom na čelu, delala je avantgardo; sicer čudna prikazen pri pogrebu moža, ki je z uma svitlimi meči napredovalne, 19. stoletja ideje zastopal. — Iz Gradca je bil vladni namestnik baron Kúbeck navzoč. Iz okoličnih trgov zbralo se je dokaj ljudij. Dolga vrsta vozov spremljevala je mrtveca v Leskovec. Tiho, brez vsega govora in petja djala se je truga v rakev v kapelici pri cerkvi. Dolgo sta stala soproga in sin na gomili moža — očeta in ko je Leskovski g. dekan v domačem našem jeziku molil za ranjcega, odmeval nij ta zadnji sloves v spremljevalstvu, ker ljudstvo, kojega je pesnik Anastas. Grün klical v pesni „An Veldes“: mein Heimatland, mein Volk, nij bilo navzoče; obdelavalo je ta čas žuljavo pridno par pedi zemlja okolo velikanskega posestva Turnske grajsčine. — „Mein Heimatland, mein Volk, wach' auf, wach' auf“, je klical nekdaš pesnik in se s tem sina slovenskega naroda izjavljal; — domov so ga pripeljali iz tujine in ljudstvo to naše nij v ogromnem številu ga spremljevalo, nij jokalo kakor na Lavričevij gomili hvaležnosti in tuge solz . . .

Iz logaškega okraja 17. sept. [Izv. dop.] Pretečeni ponedeljek in torek zbrovali smo učitelji našega okraja v Idriji pod predsedstvom za narodno šolstvo jako zaslužnega gosp. okrajnega šol. nadzornika Steg-

daljuje ona. „Ž njim sem se vozila — v spomladi. Čudo! Zdaj pa z vami — po lužah. Vi ste Rus pa se hočete omožiti po Italijanski. Nu, morebiti prihaja od tega vaša žalost. Kaj je to? Zopet rov? Hop!“

Konj preskoči — klobuk pade z glave Marije Nikolajevne in njeni kodri se razsipljejo po plečih. Sanin je hotel zlesti s konja in pobrati klobuk, pa ona zakriči nad njim: „Ne hodite doli, jaz si ga bom sama pobrala,“ se nagne nizko z sedla, zavije z ročko paličice pajčolan in zares: dobi klobuk, ga dene na glavo; las pa si nij popravila. Na to zapodi konja in ga zakliče po imenu. Sanin je jezdil ž njo vred, ž njo vred preskakovel rove, ograde, potoke, vgrezoval se in zopet težko izkobacal in vedno gledal njej v lice. Kakošno lice. Vse razkrito: nezakrite so oči, koprneče, svetle, divne ustnice zakrite so dibale poželjivo; gledala je vprto ravno pred sebe, videlo se je, kakor da bi hotela ta duša prevladati zemljo, nebo, solnce in zrak in da obžaluje le jedno samo reč: da nij nevarnosti — vse bi jih premagala! „Sanin“ zakriči ona, „to je, kakor v Bürgerjevij Le-

onori! Samo toliko, da vi niste mrtvi — a? Nijste mrtvi? . . . Jaz sem še živa!“ Vse sile so se razigrale v njej. To nij amazonka, ki spušča konja v galop — tu skače ženski centaver — poluzver in polbog in čudi se jej pošteni in dobro izrejeni svet, katerega tepta v divjem izprehodu.

Konečno ustavi Marija Nikolajevna svojega spehanega blatnega konja: on je uže omahoval pod njo, Saninovega žrebca pa je uže premagovalo dihanje. — „Kaj vam je ljubo?“ vpraša Marija Nikolajevna z nekakošnim čudnim šopotanjem.

— „Ljubo!“ odgovori vshiteno Sanin. Tudi v njem se je bila uže kri razgorela.

— „Postojte!“ Ona mu poda roko. Rokovica na njej je bila raztrgana.

— „Rekla sem, da vas bom pripeljala v les, h goram . . . Tukaj so, gore! In zares: dve sto korakov od tega mesta so se začenjale gore, pokrite z visokim lesom. — „Glejte, tu je pot. Odpraviva se — in naprej. Le korakoma. Treba pa je, da si konja nekoliko oddahneta.“

Oba odjahata. Marija Nikolajevna vrže s silnim vzmahom nazaj svoje lase. Potem pogleda na svoje rokavice in jih sleče. — „Roke bodo po koži dišale,“ reče ona, „pa to ne dene nič? A? . . .“ Marija Nikolajevna se zasmije in tudi Sanin se posmeji:

To besno tekanje ju je bilo proti koncu nekako zblížalo, sprjaznilo.

— „Koliko imate uže let?“ vpraša ona Sanina.

— „Dva in dvajset.“

— „Nij mogoče. Jaz imam tudi dva in dvajset. Lepa leta. Zloživa jih skupaj, in so še daleč od starosti. Vročé mi je. Kaj, ali sem rudeča?“

— „Kakor makov cvet!“

Marija Nikolajevna si obriše lice z ruto. — „Da le do gozda prideva, tam bode hladno. Tak star gozd je — kakor star prijatelj. Imate kaj prijateljev.“

Sanin pomisli nekoliko. — „Imam . . . pa ne mnogo. Pravih ne.“

— „Jaz pa imam pravih prijateljev — ali ne starih. Prijatelj mi je tudi ta-le —

narja. Zbrali so se k temu zborovanju poleg idrijskih učiteljev in učiteljic, vsi učitelji velicega okraja in jeden še kot kranjski Janez v vojaškej suknji. Počastili so pa zborovanje še svojo navzočnostjo tudi gg. izanski nadučitelj Govekar, borovniški učitelj Papler, učiteljski kandidat Punčuh in iz Goriške cerklanski nadučitelj Širca. Zborovanje se je vršilo v kazinski sobani v lepem redu in gospodje poročevalci o uradnih knjigah in zapisnikih, o domačih nalogah, o disciplini i. t. d. kazali so, da so svojej nalogi kos in da so jako zavzeti za vsestranski napredek ljudskega šolstva. O bukvarničnih zadevah smo se bali hude nevihte, a izteklo se je vendar vse lepo mirno in preverjeni smo, da bode nova komisija gg. Bernard, Žvagen in Poženel zopet vse v lep red spravila ter povsem vsakej zahtevi popolnem zadostovala. — Kot zastopnika učiteljstva v okrajni šolski svet sta bila voljena gg. nadučitelja Božič in Benedek vsak z devetimi glasovi. Pričakujemo tudi od teh dveh nastopnikov, da bosta v okr. šol. svetu naše in šolske interese istinito zastopala, a ne le kimala kakor imajo tu pa tam nekateri radi navado.

Pri obedu v velikej c. kr. gostilni, v ponedeljek in v torek bili smo jako židane volje, kajti tu je sedel prijatelj poleg prijatelja, znanec poleg znanca, ter se je mnogo kramljalo, nazdravljalo in popevalo, tako, da si je gotovo z mano vred marsikdo želel, svetopisemskih treh šatorov. Vrh vse prijaznosti in uljudnosti poštenih Idričanov, napravila je pa še Idrijska čitalnica resp. godci in pevci učiteljskemu zborovanju na čast v ponedeljek zvečer krasno zabavo s petjem in izvrstno godbo pod vodstvom znanega kapelnika gosp. Serjuna. Slava mu!

Ogledali smo pri tej priliki tudi velikansko novo šolsko poslopje, rudniško poslopje, rudniško gledališče, malo razstavo učilnih pripomočkov, risarij in družih izdelkov idrijskih šol, nazadnje pa še po celem svetu znani rudnik.

Ne morem si kaj, da bi pri tej priliki ne izrekel pristrčne hvale v imenu vseh učiteljev našega okraja idrijskim meščanom za prijazni sprejem; slavnej čitalnici, godcem in pevcem za krasno zabavo; rudniškemu predstojništvu za blagovoljno otvorenje in raz-

kazovanje rudnika in družih naprav in slednjič slavnemu kazinskemu društvu za brezplačno porabo sobane, v kateri smo dva dni zborovali. — p.

Domače stvari.

— (Porotniki v Ljubljani.) Peta letošnja sesija se prične 9. oktobra. Izrebanje porotnikov se je vršilo včeraj 18. septembra dopoldne. Glavni porotniki so: Trlnic Janez, posestnik v Kamniku; Perelan Janez, pos. v Ljubljani; dr. Schaffer Adolf, državni poslanec v Ljubljani; Žužek Jarnej, posestnik v Ljubljani; Verbič Martin, posestnik na Vrhniki; Ogorelec Vincenc, posestnik v Škofljici; Nusbaum Avgust, pos. v Storji; Kovšca Anton, posestnik v Zgornji Planini; Gnezdá Anton, kavarnar v Ljubljani; Debevec Josip hišn. pos. v Ljubljani; Krener Josip hišn. posestnik v Kranji; Korn Henrik hišn. pos. v Ljubljani; Karinger Karl, kupec v Ljubljani; Slivnik Janez, posestnik v Gorjah; Brus Jože, posestnik v Postojni; Kolnik Tone, hišn. pos. v Ljubljani; Majer Viljem, h. pos. v Ljubljani; Petrič Martin, pos. iz Čevce; Umek Jurij, pos. s Hriba; Svetel Avgust, pek v Ljubljani; Gogala Nace, posestnik v Kranji; Jelovšek Tone, pos. v Ilir. Bistrici; Krener Lojze, fabrikant v Škofjei Loki; Feter Jarnej, geometer in posestnik; Čopič Miha, krčmar v Ljubljani; Borštnik Janez, kmetovalec v Dolih; Tavčar Luka, hišn. posestnik v Ljubljani; Globočnik Leop., rudarski posestnik v Železnikih; Vilman Andrej, posestnik v Dovjah; Burger France, posestnik v Postojni; Glob France, hišn. posestnik na Vrhniki; baron Cojs Simon, posestnik v Ljubljani; Gecl Karel, posestnik v Kranji; Podgoršek Jarnej, posestnik v Ljubljani; Bernard Jože, glažar v Ljubljani; Dajsinger August, pivar v Škofjei Loki. — Namestovalni porotniki so: Šeloškar Alojz, hišni posestnik; Škofic Jože, usnar; Ahčin Gašper, hišni posestnik; Kajger Norbert, remenar; Čad Jože, pek; Zarnik Friderik, hišni posestnik; Zupančič Jakob, hišni posestnik; Piršič Matija, branjevec; Valenko Ludevik, kupec; vsi ti poslednji iz Ljubljane.

— (Brandstetterjeva pravda) se začne 22. t. m. ob 9. do polu dne.

— (Imenovanje.) Adjunkt c. kr. finančne prokurature v Ljubljani, g. dr. Račič, je imenovan za sekreterja pri istej prokuraturi.

— (Učiteljsko zborovanje v Ljubljani.) 28. septembra, v četrtek, bode v Ljubljani pri Virantu (začetek ob 9. uri) občni zbor „Vdovskega učiteljskega društva“, „Slovenskega učiteljskega društva“ in „Narodne šole.“ Vabijo se vsi slovenski učitelji prav uljudno.

— (Cesarica) je bila v Šentpetru v soboto sprejeta, kakor se nam telegrafira, z burnimi živjo-klici. — Tudi v Ljubljani, kder je večerjala in se 25 minut na kolodvoru mudila, bila je od občinstva živahno pozdravljena, da si nij bilo oficijalnega sprejema in je le nekoliko ljudij smelo v vnotranjost kolodvora.

— (Zarad konfisciranja.) Več dopisov, ki jih nam je došlo, morali smo odložiti, ker se po dosedanjih izkustvih moramo bati, da bi bil list konfisciran. Temu pak se moramo na vso moč izogibati zarad čitateljev in velike stvari, torej naj nam dopisniki ne zamerijo in svojega sodelovanja našemu listu ne odtegujejo.

— (Na smrt obsojena) sta bila 16. sept. od porotnikov v Celji roparja France Wiesthaler in Vilhelm Marko, ki sta kletarico v krčmi „pri jezeru“, v Mariboru, ubila in jej denar vzela.

— (Iz Ljutomera) se nam 16. t. m. piše: Tukajšnja šola so naši učitelji končali s šolsko veselico, ki se je v šolskem poslopju vršila, kajti slabo vreme je zabavo pod milim nebom zabranjevalo. Lepo je bilo poslušati čvrsto deklamovanje lepih slovenskih pesniških izdelkov in vrlo dobro naučenih govorov. Naj bolje se je pa dopadala otroška gledališčina igra „Stari vojak in njegova rejenka“, ki obsega prav lepe prizore, polne poduka mladini v zabavnej obliki. Otrokom in starišem se je kar srce smijalo. (To igro je poslovenila mlada gospodičina Barbika Hüchtlnova, a dobiva se pri učitelju Tomšiču v Ljubljani po 20 kr.)

— (Iz Divače) 16. septembra se nam piše: Isterska železnica odpre se 20. t. m. Slovesnosti ne bode nobene. Pričakuje se pa vendar več odličnih gostov, kakor kupčijski minister Clumetzki, sekcijons-chef Nördling in družih več. Od 18. p. m. so vozili skoraj vsak

konj. Kako me skrbno nosi! Ah, tukaj je prijeto! Ali še ne pojdem pojutrašnjem v Pariz? —

— „Da . . . ali pojedete?“ dostavi Sanin.

— „Vi pa v Frankobrod?“

— „Jaz nepremeljivo v Frankobrod.“

— „Nu — tak — z Bogom! Zato pa je denašnji dan naš . . . naš . . . naš!“

Konja prideta do robu gozda in stopita vanj. Senca v gozdu jih je objela široko in mehko in od vseh strani.

— „O, tukaj je raj!“ vsklikne Marija Nikolajevna. „Globejše, dalje v to senco Sanin!“

Konja sta vedno globše in globše vhajala v senco, z lahka poskakovala in hrkala. Pot, po kateri sta tekla, se je dalj in dalj bolj izgubljala v tesno sotesko. Vonj borovja, praproti, smrekove smole, žarkega lanskega listja se je nabralo tukaj dovolj. Iz razpoklin temnorujavih velikih pečin je vejala krepka svežost. Po obeh straneh soteske so se vzdigovali okrogli holmci, obraščeni z zelenim mahom.

— „Stojte!“ zakliče Marija Nikolajevna. „Jaz bi rada razsedla in oddahnila si na zelenem barhantu. Pomagajte mi s konja.“

Sanin skoči s konja in priteče k njej. Ona se spne na njegove pleči, skoči urno na zemljo in se vsede na jednega izmej mahovih holmcev. Sanin pa je stal pred njo, držeč v rokah vajeti obeh konjev.

Ona vzdigne na njega oči . . . „Sanin ali razumete pozabiti?“

Sanin se spomni na to, kar se je včeraj v kočiji godilo: — „kaj je to — vprašanje . . . ali vpreka?“

— „S tem vam nijsem hotela ničesar očitati. Ali verujete na vraže?“

— „Kako?“

— „Na vraže — veste, o čemur se v naših narodnih pesnih bere. V narodnih ruskih pesnih?“

— „A! Vi govorite o . . .“ pristavi Sanin.

— „Da o tem. Jaz verujem . . . in tudi vi verujete?“

— „Vraža, čarobnija . . .“ ponovi Sanin.

„Na svetu je vse mogoče. Popred nijsem veroval — zdaj pa verujem. Še samega sebe nijsem poznal.“

Marija Nikolajevna pomisli in se ogleda. „Zdi se mi, da mi je ta kraj uže znan. Pogledajte Sanin, za tem širokim dobom stoji lesen lep križ? ali ne?“

Sanin stopi nekoliko korakov na stran. — „Da.“

Marija Nikolajevna se nasmehne. „Ah, dobro! Zdaj vem, kde sva. Doslej se še nijsva izgubila. Kaj, nekdo razbija? Drvosek?“

Sanin pogleda okoli. — „Da . . . tam-le seka nek človek suho vejevje.“

— „Moram si vendar-le lase v red spraviti,“ reče Marija Nikolajevna. „Če kdo vidi, naju bo precej obsodil.“ Ona vzame klobuk z glave in začne spletati svoje dolge kodre — molče in resno. Sanin je stal pred njo. Njeni skladni členi so bili razločno obrisani pod temnimi skladki obleke.

(Dalje prih.)

dan vlaki potrebne reči na črto. Postaje so posebno okusno z vsem potrebnim preskrbljene. Včeraj je imel priti nadvojvoda Rainer v Divačo, da bi se bil peljal v Pazin s posebnim vlakom, a zavoljo deževnega vremena je prihod svoj odpovedal.

— (Tatvina.) Iz Lukovice se nam piše 16. t. m.: Nocojšnjo noč so tatovi v prodajalnicu g. Viljema Ruprehta na Prevojah vlomili in mu vse blago pobrali. Žandarmarija tatove sledi, a dobila še nij nikogar.

Razne vesti.

* (Nesreča.) Iz Dunaja se poroča, da je v Simeringu zgorela fabrika Mavtnerjeva za spiritus. Do tal je vse zgorelo in škode je za 200.000 gld. Ogenj se je vnel vsled malomarnosti necega delavca pri čištenji spirita.

* (Hiša se je podrla) na Dunaji v Ottakringu in se je 7 ljudi podsul, 5 smrtno jih se ranilo.

* (Parlamentov) ima vsa Evropa 20; v teh sedi blizu 6000 narodnih zastopnikov. V prvem redu je Francoska s 750 zastopniki, v drugem Angleška s 658, Italija s 508, Švedija s 433, Prusija s 432, Nemško cesarstvo s 397, Avstrija 356, Magjarija 351, Španija 159, Srbija in Rumunija 107 itd.

* (Afrikanški judje) so našega cesarja naprosili, naj bi v Tripolisu postavil konzula, ki jih bode varoval.

* (Pruska liberalnost.) Novine nemške poročajo kot čudež, da zdaj, kar sta ta mesec izpuščena dva danska pisatelja Šlezviška iz zapora v Magdeburgu, nij noben šlezviški Danec v zaporu. Od leta 1864 naprej je bilo v prusko-nemških ječah polno Dancev, ki so se za svoj rod potegovali.

* (Prerov) hote tudi kopati mej Evropo in Afriko pri Gibraltarju. V ta namen je izšla v Madridu nedavno knjižica „mejkontinentalni prerov“, v kateri se dolžina prerova sodi na 9 angleških milj, poleg tega na obeh obalah po 6 angleških milj — vkupe torej 21 angleških milj (= 4-5 avstrijskih milj). Stroški se cenijo na 40 milj. gold. Nekateri uže z veseljem sanjarijo o tem, kako se bodo preko gora, dolin in morij iz Londona naravnost po železnici — v jednem in istem vozu peljali do Indije. O blažena bodočnost. Še v Ameriko naj bi se vozili po železnici!

* (Iz Nove Kaledonije) se poroča, da so tamošnji domačini ujeli francoskega kapitana Mariet-a in umorivši ga pri nekovej svečanosti snedli.

Listnica opravištva: Gosp. J. Ž. v Slov. Bistrici. Zaostalih listov nemamo, zato pa traja vaša naročnina zdaj do 30. novembra 1876.

Poslano.

Popravek. Pod naslovom „A. M. Slomška zbrani spisi. Prva knjiga. Pesmi: Zbral, uredil in izdal Mih. Londovšek“, graja g. pisatelj F. M. Št. one gospode, ki so nabrali denar za Slomškov spominek, češ, da so krivi zamudi v izdanju Slomškovih spisov.

Ker pa naveden denar nij bil nikoli namenjen izdanju teh spisov, nego javnemu spominku A. M. Slomška v Mariboru (ki se izdeluje ravno sedaj po g. Zajcu v Ljubljani), tedaj tudi graja nij opravičena. Vendar pristavim, da se je skazalo pri shodu pomnožnega odbora za Slomškov spominek verjetno, da bode denarja več, nego ga je treba za spominek; tedaj se je odločila neka svota tudi izdavanju spisov. Dosihmal se pa nij terjala ta svota od mene.

Dr. Janko Serbec,
denarničar.

Poslano.

17. septembra:

V. Baron Wolkensberg iz Maribora — Velasti iz Trsta. — Denše iz Gradca. — Rupart iz Maribora. — Albertini iz Trsta. — Berkow iz Monakove. — Rushani iz Trsta. — Kolban iz Gorenjskega. — Kilar iz Radeč. — Heler iz Dunaja.

Zadatelj in urednik Josip Jurčič.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni Revalescière du Barry v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prane, i na jetrah; šleze i nadubo, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespavanje, slabosti, zlato filo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolj nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričeval. Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalescière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri driti in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sesalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in ia neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prs-ih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in član mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalescière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričan sem se sam glede našega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalescière du Barry vs. stransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jetar, ter ničesar poušiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalescière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalescière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznih, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalescière je 4krat točnejša, nego meso, to se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več oem, ko pri zdravilih.

V piehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesciero-Biscuiten v pušicah in Revalesciero-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gid. 50 kr., 24 tas 2 gid. 50 kr., 48 tas 4 gid. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gid.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunajji, Weib-Ischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijakih trgovcih; tudi razpošilja danajška hiša na vse kraje po poštnih kakovnicah in povzetjih. V Ljubljani Ed. Kahr, J. Svoboda, lekar pri „slatnem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnoscherju, Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru ori Androvicu. (3)

Tržne cene

v Ljubljani 16. septembra t. l.

Pšenica hektoliter 8 gid. 45 kr.; — rež 6 gid. 50 kr.; — ječmen 4 gid. 55 kr.; — oves 3 gid. — 25 kr.; ajda 6 gid. — kr.; — pros 4 gid. 56 kr.; — kornuza 5 gold. 40 kr.; krompir 100 kilogramov 3 gid. 35 kr.; — fižol hektoliter 8 gid. — kr.; masla kilogram — gl. 94 kr.; — mast — gid. 82 kr.; — špeh trisen — gid. 66 kr.; — špeh povojen — gid. 75 kr.; jajce po 2½ kr.; — mleka liter 8 kr.; govednine kilogram 50 kr.; — telatnine 48 kr.; — svinjsko meso 56 kr.; — sena 100 kilogramov 2 gid. 62 kr.; — slame 3 gold. 15 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 8 gold. — kr.; — mehka 5 gid. — kr.

Dunajska borza 18. septembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	66 g d.	45 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	69	60
1860 drž. posojilo	112	—
Akcije narodne banke	865	—
Kreditne akcije	148	80
London	121	90
Napol.	9	72
C. r. cekini	5	82
Srebro	101	75

Služba za učiteljico.

Pri Hrazrednej rudarskejšoli v Trbovljem (Trifall), se oddaje služba učiteljice z letno plačo 600 gold. in prostim stanovanliščem, ter kurjavo.

Prositeljice, popolnem zmožne slovenskega in nemškega jezika, ki zamorejo podučevati tudi v ženskem ročnem delu, naj pošljejo prošnje z dostojno dokaznimi spričevali najdalje do 15. oktobra t. l. podpisanemu predstojništvu.

Predstojništvo bratovčine

Trboveljske družbe za kopanje premoga (288) v Trbovljem.

Štacuna

(288)

se daje v najem v Seleh št. 73 pri Škofjeji Loki.

Svarilo.

Podpisana svarita vsacega, naj na njih imeli ali na njih račun nikomur denarja ne posodi, ali pa kake naročila izvršuje, kajti priznavata le osobno prevzete dolžnosti.

Ivan Pirc,
uradnik južne železnice.

Fani Pirc,
soproga, hišna posestnica.

(289—1)

„Národna tiskarna“ v Ljubljani sprejme takoj za

tiskarska učenca

dva dečka, katera sta vsaj I. gimnazijalni razred dobro dovršila.

Pogoji se izvedó pri opravištvu „Národne tiskarne.

Učenec

se sprejme takoj v neko prodajalnico za stek'eno. Kde, pové opravištvu „Slov. Naroda“. (290—1)

Franc-ove esence za življenje.

Gotovo in skušeno sredstvo proti večini boleznij z vspešnim učinkom in sicer tako, da bi morala vsaka gospodinja tako zdravilo pri hiši imeti. (53—24)

Jedino pravo dobiva se pri

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Slovenske

lepoznanske knjige.

V založbi „Narodne tiskarne“ v Ljubljani so izšle in se morejo dobiti sledeče slovenske knjige:

A. Romani in povesti:

1. Erazem Tatenbah. Izvirna povest, spisal J. Jurčič, velja 50 kr.
2. Meta Holdenis. Roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik 50 kr.
3. Kantorčica. Roman s pogorskega zakotja, Češki spisala Karlina Světlá; poslovenil Franjo Tomšič, velja 50 kr.
4. Prvi poljub. Novela, spisal J. Skalcec. — Na črni zemlji. Novela, spis. J. Skalcec, velja 25 kr.
5. Kazen. Novela, francoski spisal H. Rivière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki. Francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik, velja 25 kr.

B. Listki v zvezkih:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, sp. dr. Ribič. — Životopisje, sp. Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Prešeren, sp. Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, sp. J. Jurčič. — N. Machiavelli, sp. dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, sp. dr. Celestin. — Trstvo z grozdem na Ruskem, sp. dr. J. Vošnjak. — Čigava bode? Novelica, sp. J. Ogrinec. Velja 25 kr.

IV. zvezek, ki obsega: Lepi dnevi. Sp. Paulus. — Plašč. Novela. Ruski spisal N. V. Gogol; poslovenil L. Gorenjec. — Nekoliko opazek o izgaji slovenskih národnih pesnij. Spisal prof. dr. Kvek. Velja 25 kr.

Kdor hoče katero koli teh knjig dobiti, naj piše „Narodnej tiskarni“ in jih dobi po poštnem povzetju. Vse skup se dajo za zmžano ceno 2 gold.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.